

Tirsdag d. 5/12: Jeg så julemanden kysse mor

"De første historier om nisser i Danmark blev skrevet ned helt tilbage i 1823," fortsatte læreren oppe fra sin plads ved tavlen. "Det betyder, at vi i år markerer det officielle 200-års jubilæum for nissernes historie i Danmark,"

Julie kæmpede for at holde øjnene åbne. At sjoske rundt i plantagens dynd i det sene aftentimer hjalp ikke på hendes koncentration i skolen. Hun så op på uret. De var i gang med sidste time for i dag, men der var stadig alt for længe til, at klokken ringede.

"Godt," fortsatte læreren. "Gå sammen i jeres grupper og snak om det, I har læst til i dag."

Eleverne begyndte at skramle med stolene, og Julie sukkede taknemmeligt. Hun rejste sig og tog sin notesbog og nissebogen med. Henrik var allerede løbet i forvejen for at spærre én af sofa-øerne ude i fællesområdet.

"Så I nyheder i går?" sagde han ivrigt, da de alle fire var samlet.

"Ja," sagde Alex. "Så havde du ret i, at der var noget galt i går."

"Gad vide, hvem det var, der gjorde det," grundede Mie.

Julie så rundt.

"Har jeg misset noget?" spurgte hun.

"Der er blevet lavet hærværk ude på byggepladsen," sagde Henrik.

"Natten til i går."

"Åh," udbrød Julie.

"Det er sikkert miljøaktivister," sagde Alex.

Der var ikke nogen af dem, der vidste nok om miljøaktivister til at sige ham imod, så de nikkede bare.

"Nå," sagde Mie og lænede sig frem. "Har I læst stykket til i dag?"

Henrik nikkede. Alex så ikke helt så selvsikker ud.

"Jeg blev ikke helt færdig," indrømmede han.

Julie så ned.

"Jeg faldt i søvn sådan ... halvvejs, tror jeg," sagde hun.

I virkeligheden var det nok allerede på første side, hun var faldet i søvn, men det syntes hun var alt for pinligt at sige.

"Intet problem," sagde Mie. "Det er mega let. Desuden, så minder det meget om den dér julekalender ... Med nissen."

Alex hævede et øjenbryn.

"Wauw, Mie, virkelig? Den med nissen?"

"Alex," vrissede Mie. "Giv mig lige et sekund ... Julehjertets hemmelighed hed den, så I ikke den?"

"Nåh ja," sagde Henrik og lyste op. "Det er faktisk rigtigt."

"Ser I stadig julekalender?" fniste Alex.

"Ja, og vi læser også vores lektier," sagde Henrik spydigt.

"Okay," sagde Mie og lænede sig frem. "Julie, du skriver. Du har den pæneste håndskrift."

Julie nikkede og åbnede sin notesbog.

"Så. I gamle dage troede man på, at der boede en nisse på hver eneste gård," fortalte Mie. "Nissen gemte sig på loftet eller i laden eller sådan noget."

"Den var ligesom ... gårdens beskytter," fortsatte Henrik. "Og den havde magiske kræfter."

Mie nikkede.

"Ja, men man skulle holde sig gode venner med den," sagde hun. "Ellers så kunne der ske forfærdelige ting."

"Forfærdelige ting?" sagde Julie og kom til at tænke på det dystre nissebillede, hun havde set i bogen.

"Ja, hvis du ikke gav den grød, så blev nissen sur," huskede Alex. "Høsten slog fejl, køerne blev syge ... alt sådan noget."

Julie nikkede og skriblede flittigt ned i notesbogen.

"Vi får brug for nogle flere billeder," sagde Mie. "Jeg prøver lige at google i aften. Der er sikkert noget på nettet, vi kan bruge."

De andre nikkede, netop som skoleklokken ringede.

"Hallelujah," sukkede Alex.

"Skal vi mødes efter skole?" spurgte Henrik.

"Ikke i dag," sagde Mie. "Vi skal koge klejner."

"I morgen så?" spurgte Henrik.

De så alle sammen på Julie.

"Altså, jeg plejer jo ikke at arbejde *hele* tiden," protesterede Julie. "Og hvis jeg er ekstra flittig i dag, så giver min far mig helt sikkert lov."

"Og så må vi hellere lade være med at lave en strandvasker denne gang," sagde Alex og blinkede.

"Aftale," sagde Mie.

"Aftale," nikkede de andre.

Julie slyngede tasken over skulderen. Vinden udenfor var stadig lige så ubarmhjertig kold, som den havde været om morgenen. Hun var

på vej over legepladsen til cykelskurene, da hun hørte en velkendt stemme.

"Julie! Juhu! Herovre!"

Julie stivnede. Hun følte et kort sus af glæde efterfulgt af et smertefuldt stik i brystet, da minderne om det sidste halve år kom tilbage til hende. Fornemmelsen var så stærk, at det sitrede ud i fingrene.

Hun vendte sig om og så sin mor komme imod sig, vinkende og smilende. Sådan havde hun været lige siden, hun var flyttet fra dem og ind til Gyrsvilde Stationsby: Smilende. Som om hun ikke lige havde ødelagt alting.

"Hej Julie, hvordan går det?" sang hun, da hun nåede over til hende.

Hun duftede af lavendel og sæbe, som hun plejede. Julie trådte et skridt tilbage.

"Hvad vil du, Maria?" spurgte hun.

Hun vidste, at hendes mor hadede, når Julie kaldte hende ved navn. Og det virkede også denne gang. Maria sukkede og strøg hende over armen.

"Du ved da godt, at du stadig kan kalde mig mor, Julie," sagde hun.

Julie trak på skuldrene.

"Jeg er på vej hjem, så..."

Maria nikkede.

"Selvfølgelig. Hvordan går det på plantagen? Og hvordan går det med dig?"

Julie undgik hendes blik. Det var ikke lige her, midt i skolegården med den kolde vind i ryggen, at hun havde lyst til at krænge sit hjerte ud. Hvad forventede hendes mor, at hun skulle svare? At alt var okay? For det var det langt fra.

"Jeg har ellers fået indrettet mig rigtig fint," sagde Maria og smilede begejstret. "En lækker lejlighed, kan du tro! Og så endda lige over fitnesscenteret. Det kunne ikke være bedre! Jeg har altid sagt til Jes, at der var meget mere at komme efter her i Gyrsvilde, men han har vist altid været forelsket i det gamle hus."

Julie bed tænderne hårdt sammen. Hendes mor havde ikke engang ventet ti sekunder, før hun var begyndt at tale om sig selv. Som om hun ikke rigtig bekymrede sig om, hvordan Julie havde det.

"Jeg smutter," sagde Julie vredt og drejede om på hælen.

"Julie, vent!" udbrød Maria og tog noget frem fra tasken. "Jeg har noget til dig."

Julie standsede og så sig tilbage. Maria stod med en lille plasticæske i hånden. På låget sad en etiket, hvorpå der med svungne bogstaver stod: 'Karen Wolffs Brunkager'. Hun rakte den frem mod Julie.

"Her er lidt julestemning til jer," sagde hun og blinkede.

Julie stirrede på pakken med brunkager. Lige så længe hun kunne huske, havde julen været noget, der skulle overstås. Hele familien havde travlt, og der var hverken tid til juleklip, julekalender eller noget som helst.

Men hendes mor havde altid bagt brunkager.

Altid.

Mindet om at komme ind ude fra den kolde plantage og blive mødt af duften af brunkager var et af de eneste rigtig gode minder, hun havde fra december. Og mens hun stirrede på pakken med brunkager gik det op for hende, at det var endnu én af de ting, der aldrig kom til at ske igen. Aldrig mere ville hun komme ind i huset til duften af nybagte brunkager.

"Jeg vil ikke have dem," råbte hun.

"Julie? Hvad er der i vejen?"

Julie bakkede væk fra hende.

"Det er ikke det samme," klynkede hun. "Jeg vil ikke have dem."

Maria så forbløffet på hende.

"Jamen ... hvis det er julestemning, du mangler, så kom hjem til mig en dag," fortsatte hun. "Man kan se hele butiksgaden fra min lejlighed. Gyrsvilde deltager jo i konkurrencen om at blive byen med den bedste julestemning. Der er gran, julelys og julemusik over det hele." "Du forstår det ikke," hulkede Julie.

Med tårerne brændende i øjenkrogene løb hun ned til cykelstativerne og rev sin cykel ud på vejen uden at se sig tilbage.

Den kolde vind på landevejen mellem Gyrsvilde Stationsby og Søndre Frevsinge gjorde hende godt. Julie snøftede og tørrede næsen af i sit ærme. Så fik hun en pludselig indskydelse, og hun bremsede og hev sin mobil frem. Hun trak en handske af og googlede ordene 'brunkager' og 'opskrift'. *Hvis hun ikke vil bage brunkager længere, så vil jeg, tænkte hun stædigt. Det kan vel ikke være så svært.*

De havde allerede de fleste af ingredienserne derhjemme, måske bortset fra nelliker og kanel. *Jeg kan tage forbi købmanden på vejen hjem, tænkte hun.* Så sprang hun op på cyklen igen og fortsatte ud mod kysten og Søndre Frevsinge.

Klaus stirrede ud ad vinduet. Mørket var for længst faldet på, og den sidste bil var kørt hjem fra byggepladsen. Bag ham kørte fjernsynet lystigt videre.

Han gled tilbage i lænestolen. Det lod til, at Jan Godtfredsen havde holdt sit ord og ikke sagt noget til politiet om hans rolle i sabotagen på byggepladsen. Desværre var det lykkedes dem at få gang i

maskinerne i dag, og udgravningen var fortsat frem mod Frevsinge Enge.

Klaus fandt 'Nox Dryadalis'-medaljonen frem fra lommen og vendte den mellem fingrene. *Jeg kan ikke give op nu*, tænkte han.

Klokken havde passeret ti om aftenen. Klaus rejste sig, slyngede sin lange frakke omkring sig, tog tasken med værktøjet og forsvandt ud ad døren.

Lommelygtens lille cirkel af lys flakkede hen over grusstien. Klaus skærmede hovedet for vinden med den ene arm. Han vidste, at han kæmpede en håbløs kamp. Men han kunne ikke stoppe.

Han drejede om hjørnet og blev overrasket over at se lys i det fjerne. Det lignede, at det kom fra byggepladsen. Den foregående nat havde der været bælgmørkt dernede på dette tidspunkt.

Langsomt nærmede han sig, til han kunne se, hvad der foregik. I hvert hjørne af indhegningen var der rejst en mast, hvorfra en stor projektør skinnede ned og oplyste pladsen. Ved siden af projektørerne sad en lille, mørk kasse, der havde sit sorte øje rettet mod hegnet og maskinerne.

Overvågningskameraer, tænkte Klaus. *Forbandet!*

Han gik formålsløst frem og tilbage på stien, i behørig afstand for at undgå at blive set. Det tidligere hul i hegnet var lappet og oplyst fra flere sider. Renden til gaslinjen havde bevæget sig endnu tættere på Frevsinge Enge. Det ville ikke tage dem mere end en dag at nå derhen nu.

"Forbandet," mumlede han igen.

Til sidst vendte han om og traskede hjemad. *Der er ikke mere, jeg kan gøre*, tænkte han nedtrykt. *De ligger, som de har redt. Nu får de konsekvenserne at føle.*

Jeg håber bare, at vi har midlerne til at bekæmpe det, der kommer.